

Jeg kan forsikre hr. Arne Melchior om, at det i hvert fald har rystet Socialdemokratiet, hvordan vi ligger i forhold til andre lande. Det er ikke sådan, at vi er sådan nogle gavmilde mennesker herhjemme; vi er i virkeligheden forfærdelig hårde på nogle punkter.

Det er i øvrigt en ujævn kurs, må jeg så sige.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg siger sandelig tak til begge de to sidste tale-re og en speciel tak til hr. Søren Søndergaard for hans goodwill og hjælpsomhed, og jeg tager med tak imod tilbudet, selv om jeg ved, at det betyder ekstra arbejde, men sådan skal det jo også netop være.

Jeg vil nu sige, at det ikke var den kommende valgkamp, jeg har haft i tankerne. Det var ikke noget håndværk; jeg håber, at sædet for undfangelsen af min tale ligger lidt højere oppe i min krop. Jeg tænkte ikke på valgkamp i den sammenhæng, og jeg har da ikke haft let ved at sige de ting, jeg har sagt i dag, men der ligger altså moden overvejelse bag og en sådan enorm trang til, at vi skal finde hinanden i disse spørgsmål, så vi undgår en forgiftning af atmosfæren.

Så vil jeg også til sidst sige til hr. Poul Qvist Jørgensen, at jeg først i sidste øjeblik har fået lejlighed til at stifte bekendtskab med Ole Espersens, altså Østersøkommissærens, arbejde, og det chokerer mig, men vi skal også vide, hvordan det er på det europæiske fastland i øvrigt.

Poul Nødgaard (DF):

I Dansk Folkeparti synes vi faktisk, det er et godt forslag, men vi synes bare ikke, det er godt nok. Debatten her i dag har jo klart afsløret, at regeringen hjulpet af SF, Enhedslisten og CD reelt ønsker de lagte regler videreført, og at den borgerlige fløj ønsker at stramme op i reglerne. Der har jeg et spørgsmål, jeg egentlig stiller mig selv: Hvorfor nedgør flertallet på sådan en nærmest lidt ond måde mindretallet her i Folketinget, der da har lov til at have dets opfattelse af disse ting?

Hvorfor har et stort mindretal her i Folketinget så den opfattelse, det har? Det har vi reelt, fordi befolkningen ude omkring i landet mildt sagt er i oprør over den førte udlændingepolitik. En del af udlændingepolitikken er jo, at folk så også til sidst får dansk statsborgerskab, og så sent som lige præcis i dag har vi skrevet

betænkning over et lovforslag, hvor et stort antal igen skal have dansk statsborgerskab, og hvor Dansk Folkeparti har stillet en lang række ændringsforslag for at få personer ud af lovforslaget.

Lad os så sige, at det foreliggende forslag er et godt forslag. Men det er ikke godt nok, og jeg vil da ikke lægge skjul på, at vi hellere havde set et forslag, der nogenlunde havde det mønster, at man først kunne søge dansk statsborgerskab, når man havde været i Danmark i 10 år. Jeg tror, det var hr. Arne Melchior, der efterlyste, hvordan reglerne er i andre lande. I Tyskland skal man have været der i 10 år for at kunne opnå tysk statsborgerskab, og noget lignende kunne vi tænke os overført til det danske system.

Så vil vi da ikke lægge skjul på – og hvorfor skulle vi dog det i et godt demokratisk land? – at folk, der har begået kriminalitet og har fået en stor eller lille fængselsstraf for det, synes vi ikke på noget tidspunkt skal være berettigede til at modtage dansk statsborgerskab.

Hvorfor skulle vi også skjule, at folk, der overhovedet ikke kan forsørge sig selv og ikke har kunnet det i den tid, de har været her, heller ikke skal have dansk statsborgerskab? Og hvorfor skulle vi skjule, at folk, der f.eks. giver urigtige oplysninger, når de søger dansk statsborgerskab, skulle kunne fratages det igen? Hvorfor skulle vi skjule, at vi synes, at man skal have dansk statsborgerskab på prøve? Det kunne sagtens lade sig gøre juridisk, det har vi undersøgt, og når man gav et dansk statsborgerskab, ville det være vældig godt, at de, der fik det, vidste, at de altså kan lave nogle ting, der kan bringe dem så meget på kollisionskurs med det danske samfund, at de kan få frataget deres danske statsborgerskab igen.

Jeg ridser bare nogle af de ting op, som vi i Dansk Folkeparti gerne vil have strammet i det forslag, der foreligger her i dag fra V og K, men som vi selvfølgelig vil støtte, når det forhåbentlig kommer til endelig afstemning. Det er jo bedre end ingenting, hvis jeg må bruge det udtryk, og derfor støtter vi det, men vi havde hellere set, at V og K sammen med Dansk Folkeparti, eventuelt også med Fremskridtspartiet, havde lavet et fælles forslag, men det tør V og K tilsyneladende ikke af den her såkaldte berøringsangst. Man behøver ikke at have berøringsangst over for os; vi taler det danske folks interesser, og det burde hele Folketinget gøre.